

Putyin pincsijei?

Dr. Navracsics Tibor

Talán emlékszik még a Tisztelt Olvasó a nemrég befejeződött magyarországi választási kampány egyik különösen éles kirohanására, amikor az önmagát egyesült ellenzéknek nevező pártszövetség egyes politikusai Putyin pincsijeként aposztrofálták a magyar miniszterelnököt. Talán még ők is meglepődnének, hogy következetességük esetén mely – egyébként általuk mintaként tisztelt – országok vezetőit kellene ebbe a kategóriába sorolni. A legtöbb esetben azonban nem szervilizmusról, hanem súlyos érdekekről van szó. Olyan nemzeti érdekekről, amelyek az Európai Unió egységes stratégiáját is jelentősen befolyásolják.

Úgy tűnik, hogy hiába fordult Volodimir Zelenszkij ukrán elnök több ízben is az európai közvéleményhez, az Európai Unió nem fog tudni könnyített pályát biztosítani Ukrajna esetleges európai uniós taggá válásához. Noha az európai integráció története ismeretesen viszonylag rövid hivatalos csatlakozási folyamatot – Görögország 1976 júliustól 1979 márciusáig volt részese a csatlakozási tárgyalásoknak, hogy aztán 1981-ben váljon az akkori Európai Közösség részévé -, a folyamat ebben az esetben is több mint két évet vett igénybe.

Az Európai Bizottság a maga részéről megértőnek bizonyul az ukrán kérés iránt, és gyorsított eljárást javasolt, amelynek keretében még idén nyáron lezárnák a csatlakozás első szakaszát, a tagállamok körében nem örvend osztatlan népszerűségnek a javaslat. Elsősorban Hollandia állt az ellenzők táborának élére, amelynek miniszterelnöke, Mark Rutte – egyébként liberális politikus – kizárta annak lehetőségét, hogy Ukrajna a gyorsítását használhassa. Az ország ellenkezését még látványosabbá teszi, hogy a holland-ukrán kapcsolatok közelmúltja is meglehetősen terheltnek tekinthető. Hollandia volt ugyanis az az ország, amely még a 2016 tavaszán megrendezett népszavazáson nagy többséggel elutasította az Európai Unió és Ukrajna között létrejött szabadkereskedelmi megállapodást. Bár a népszavazást holland euroszeptikus szervezetek kezdeményezték, Mark Rutte – aki már akkor is Hollandia miniszterelnöke volt – nem hagyott kétséget afelől, hogy a népszavazás negatív eredménye az egyezmény otthoni ratifikációjára is hatással lesz.

Amikor a 2017-es ausztriai szövetségi választások eredményeként Karl Nehammer parlamenti képviselő lett, valószínűleg maga sem gondolta volna, hogy alig négy évvel később már szövetségi kancellárként irányítja nyugati szomszédunk ügyeit. Mégis, Sebastian Kurz 2021. októberi kényszerű lemondása után a nagyobbik koalíciós párt, az Osztrák Néppárt királycsinálói úgy gondolták, hogy ő lehet alkalmas személy az alaposan felkavarodott osztrák belpolitikai élet lenyugtatására.

Valószínűleg így is történt, mert az elmúlt fél évben stabilizálódott a kormánykoalíció helyzete. Az ukrán-orosz háború azonban a hagyományosan szintén az orosz energiának nagymértékben kiszolgáltató ország bel- és külpolitikájában egyaránt új, súlyosan befolyásoló tényezőként jelent meg. Talán ez lehetett az oka, hogy Karl Nehammer, sokak meglepetésére, elsőként az Európai Unió kormányfői közül [ellátogatott](#) Vlagyimir Putyinhoz. A moszkvai személyes találkozó ténye a külvilág számára valóban annak gyanúját vetette fel, hogy az osztrák kancellár legitimálja az ukrain orosz agressziót.

Íme, az elmúlt egy hónap két olyan politikusi gesztust is fel tud sorakoztatni, amely gesztusok látszólag – vagy ténylegesen – orosz érdekeket is szolgálnak. Egyben azonban osztrák és holland nemzeti érdekként is meg lehet jeleníteni. Putyin pincsije lenne a holland miniszterelnök és az osztrák kancellár? Nem gondolnám. Csupán két olyan politikus, aki lehet, hogy éppen rossz választ ad az aktuális politikai helyzetre, de saját hazája nemzeti érdekeit véli követni.

2022.04.21.

